

מ ש י ר י ה א י ה א ת ר ו ן

ק'עה היום! - שחקים פאש,
חרמש הסהר ספוג הצמר,

גם זאת ידענו: טהגעש
סכיב הים לקראת הסער.

ברקים... ורעמי שברים
ותקע אנגיה גטרפת

ורעם-אקף שורים
בהאחו האש ברפת.

גם גהרוף גליו, ורחוף
בהודה בלתי-גסתרת-

עלי לאורף קל תחוף,
האהקה, שפל סותרת.

היא לנו תמכוד בקיר:
בסכר חי תחתו בל זע עם.

ולא אחד יפול וקיר-
כוצף למעלה ראש גל זעם.

ולא אחת, שכזלת הדוד
תרף ותפלל לקשת-

יפוט הסכר-געמוד

על אף סגפה המתנקשת!

בנים, חורגי מולרת, באנו

ואי מצאנו: דרור ואור.

לא תציפנו ים, - נשפכנו,

כי על נפשנו תמכוד!

עוד שחר יד יטה-בוטרת

תנף בעוז הסוגרים -

ושוב תמה תשנה כבוד

מול קיא הסער ופגרים...

רוחות תשקוטנה, תסתמינה

וכבר: ספינות זכר מוגנות.

ועוד: תשוטנה. תאימנה -

שרידי הסער-עגנות.

וכבר: לפנים האי גסונה

עקור סלעים, מקל, תרוש.

בכר תנסר פלא גמונה

בשורת מגור: זזים מראש!

א ב ל י נ ה (ספור)

אכיה לא היה עדין כה קשה; מלכוד זה היתה עוד אטה כחיים. זה היה לפני זמן רב; היא, אחיה ואחיותיה גדלו; אמה מתה מאו. גם מיצויה דן מת, והוואטרים חזרו לאנגליה. הכל חולף, ועתה הגיע גם תורה ללכת ולעזוב את הבית כמו אחרים.

את הבית! היא הקיפה את החדר בעיניה עכור וסקור את כל הכלים וחפצי הבית, שהיתה מנערת מהם את האבק מדי שבוע בשבוע, במשך שנים כה רבות, משתאה מתיכן אבק זה בא. ויתכן שלא תוסיף עוד לראות את כל הכלים האלה, ומעולם לא עלה על דעתה שתפרד מהם. ובכל זאת לא ידעה במשך כל אותן השנים את שמו של אותו הכומר, אשר תמונתו המצהיבה תלויה היתה על הקיר, מעל לעונב השבור, ליד האיקונין. הוא היה חבר בית-ספר של אבית. ובכל פעם שחיה אביה מצביע על תמונתו בנוכחות אורה, היה נוהג להוסיף כבדרך אגב:

הוא קעת במלבורן.

היא הסכימה ללכת, לעזוב את הבית. האמנם היה זה מעשה נכון? היא נסתה לשקול את השאלה לכל צדדיות. כאן, על כל פנים

יא ישבה ליד ההלון והסתכלה בערב המתפשט על פני הרחוב. ראשה היה נשען על יריעות החלון וריח הקריטון הסאובק עלה באפה. היתה יגעה.

מעטים היו העוברים. הדייר מהבית האחרון עבר בדרכו הכיתה. היא הקשיבה לקול פעמיו, המקישים לאורך המרצפות הכבדות, ואחרי-כן בדרכו על עפרות השביל, לפני הכתים האדומים שנבנו לא מזמן. לפנים היה המקום הזה שדה, בו היו ערב ערב נוהגים לשחק עם יתר הילדים, והנה בא איש אחד מבלפסט וקנה את השדה; והוא הוא שהקים עליו את הכתים הללו - לא ככתיהם הקטנים והחומים, אלא כתי-אבן לבנים, שנגותיהם מכריקים.

ילדי הרחוב היו רגילים לשחק יחד בשדה, ילדי דונון, וואטרי דין, קיג הקטון, בעל הכווס, היא, אחיה ואחיותיה. אולם ארנסט לא היה משתתף במשהקיהם: לכך היה גדול מדי. לעתים קרובות היה אכיה מגרש אותם מן השדה במקל הקוצים השחור שלו; אבל קיג חיה נוהג לעמוד על המשמר ובראותו את האב המתקרב, היה מזהירם בקולו. אף על פי כן נדמה לה, שדוקא אז היו באושרים.

התחיל כנער-משרת, שמשכרתו לירה אחת לחודש, על ספינה מחברת אניות "אֶלְוִי", המפליגה לקנדה. הוא היה קורא לה שמות אניות שעליהן נסע, ושמות החברות השונות.

הוא עבר את מיצרי מנילן, והיה מספר לה אנדות על אודות הפטגונים הנוראים. בכנוס-איירים רכש לו משרה טובה— היה אומר—והוא חזר לארץ מולדתו אך זרק לימי הפגרה. כסוכן, אביה גלה את כל הענין, ואסור היה עליה לחוסף דברים אלו: "אני מיטיב להכירם, את כל פרחי המלחים האלה"—היה אומר. כאחד הימים רב אביה עם פרנק, ומאז לא היה ביכולתה להפגש אתו אלא בהסתר.

הערב העמיק ברחוב. לובן שני המכתבים שהיו מונחים בחיקה מושמש אחד מהם היה מיועד להררי—והשני לאביה. ארנסט היה חביב עליה, אבל גם את הררי היתה מחבבת. היא הכחינה: אביה הלך והזקין; הוא ירגיש בחסרונה. לעתים, היה עולה בידו להיות אדיב מאד. לא מזמן נשארה יום תמים שוכבת במטתה, והוא קרא באזניה ספור על אודות רוחות, וכן אפה בשביל עוגה. פעם אחרת, בהיות עוד אמה בחיים, הלכו כולם לערוך סעודה על גבעת הים. היא זוכרת את אביה, החובש לראשו את מגבעת אמה בכדי לברח את הילדים.

הזמן עבר והלך, אך היא הוסיפה לשבת ליד החלון, משעינה את ראשה אל הוילון ונושבת את ריח הקריטון המאובק. היא שמעה קול תיבת-זמרה המנגנת הרחק בשפולי הרחוב.

המנגינה היתה ידועה לה. ומה מוזר הדבר, שהמנגינה הזאת נשמעה דוקא בערב זה להזכיר לה את הבטחתה לאמה, לכלתי עובד את הבית כל זמן שיהא הרגור באפשרותה. היא נזכרת עתה בלידה האחרון למחלת אמה; והנה היא נמצאת שוב בחדר הצר והאפל, אשר בקצה השני של האולם; מבחוץ נשמעה המנגינה האיטלקית הנוגה הזו. צוץ על המנגן להסתלק משם, ונתנו לו ששה פנס. היא נזכרת את אביה המתפרץ, כרעש, בחזרה לחדר החולה ואומר: "איטלקים אדורים אלה! לבוא עד כאן!"

תוך כדי הרגורים אלו, הופיעה לנגד עיניה הדמות העלובה של חיי אמה ושבה את לבנה: אותם החיים התפלים, מלאי הקרבה עצמית, שסופם היה טירוף הדעת. היא נודעוה כולה כדמותה לשמוע שוב קול אמה החוזר בלי הרף מתוך עקשנות מטמטמת:

Derevaun Seraun! Derevaun Seraun!

מתוך התקפה פתאומית של חרדה קמה על רגליה לברוח! עליה לברוח! פרנק יציל אותה. הוא יתן לה חיים, ואולי גם אהבה. היא רוצה להיות. ומדוע זה תהיה אומללה? אכן ראויה היא לאושר. פרנק יקח אותה לבין זרועותיו, יחופנה. הוא יצילנה.

היא עסדה בין ההמון הצפוף כנמל נורת וזאל. הוא אחז בידה והיא הרגישה, שהוא מדבר אליה, כאמרו לה ובחזרו על דבר מה בקשר עם הנסיעה. הנמל היה מלא חיילים עמוסים חבילות חומות. היא ראתה סביב לדלתות המחסנים הפתוחים לרווחה את הגוש השחור של הספינה, שהשתרע סחוץ לרציף, ואת אשנביו המוארים. היא לא השיבה לו דבר. היא הרגישה, שלחיה חיוורות וקרות ובמבוכת לבנה התפללה לאלהים, בקשה מטנו להורות לה ולהראות לה את המוטל עליה. הספינה פלטה שריקת נכאים ארוכה לתוך הערפל.

אם תפליג, הרי מהר תהיה כבר בלב הים יחד עם פרנק, בדרך לבנוס-איירים. כרטיסיהם כבר נקנו. הסותר לה לחזור בה, לאחר כל מה שקשה למענה; מבוכתה הביאה אותה לידי רגש בחילה

היא מצאה מחסה ומוון; היו לה אנשים, שנמצאה בקרבם כל ימי חייה. אמנם היא היתה צריכה לעבוד קשה גם בבית וגם בחנות בתור מוכרת. מה יאמרו עליה בבית המסחר לכשיוודע להם, שברחה עם גבר? אולי—שהיתה פתיה; מודעה אחת בעתון דיה בכדי למצוא אחרת למלא את מקומה. מים נָפֵן תשבע נחת. תמיד היתה נוהגת לנוף בה ביהוד בנוכחותם של אנשים.

— מים היל, כלום אין את רואה שהנכירות הללו מחכות?
— הסבירו פנים, בבקשה, מים היל!
אין לה להזיל דמעות בעזבה את החנות.

אבל בביתה החדש, בארץ רחוקה וזרה הכל יהיה אחרת. היא, אבלינה, תהיה אז נשואה והבריות יתיחסו אליה בכבוד. לא כמו עם אמה. ואפילו עכשיו, למרות היותה כבר בת תשע עשרה ומעלה, נמצאה לפעמים בסכנה, שאביה עלול להשתמש נגדה בכוח. היא ידעה, שווהיה הסבה לדפיקות הלכ. בילדותם לא היה אביה מעוז להתנהג עמה קשות, כמנהגו עם הררי וארנסט, כי היא היתה בת; אבל בזמן האחרון החל מאיים עליה, לומר לה שאלמלא אמה המתה, לא היה נמנע מלהראות לה את כח-זרועו. ועתה אין לה מי שיגן עליה, ארנסט מת—והררי, שהיה עוסק במלאכת הציור ככנסיות, נמצא כמעט תמיד באחד המקומות מחוץ לעיר. מלבד זה, הקטטות הנפורות בשל כסף בכל מוצאי-שבת, היו מוכאות אותה במדה שאין לתאר. היא היתה מוסרת את כל שכרה בשלמותו, שבעה שילינגים, וחררי היה שולח תמיד מה שהיה ביכולתו לשלוח, אבל הקושי היה לחשיג מעט כסף מאת האב. הוא היה טוען, שהיא מבוכת את הכסף, שאין לה שכל, ושלא יתן לה את הכסף שהרויה בעמל כה רב, כדי לפזרו ברחוב, ועוד כהנה וכהנה, כי לרוב היה במוצאי שבת קשה מאד. לכסף היה נותן לה את הכסף, ושאל אותה אם בדעתה לקנות את צרכי המזון ליום הראשון. עליה היה למהר ולרוץ עד כמה שיכלה, ולקנות את כל צרכיה בחפזון; היא היתה מחויקה בידה את תרמיל העור השחור בפנותה לעצמה דרך בין ההמונים בזרועותיה; וחזרת הביתה בשעה מאוחרת, כפופה תחת משא צרכי המחיה. זוהי מלאכה קשה—לנהל את הבית, לדאוג לכך, ששני הפעוטות, הנתונים להשגחתה, יבקרו כסדר את בית הספר ויקבלו את מזונותיהם בזמנם. היתה זאת עבודה קשה וחיים קשים; ואולם, עכשיו, בהתכוננה לעזבם, שוב לא נראו בעיניה כנעדרי יופי לגמרי היא התעדרה עתה לחיות חיים אחרים ביד עם פרנק. פרנק היה בחור טוב מאד, אמיץ וגלוי לב. עליה היה להפליג איתו עוד בלידה על מנת להנשא לו ולחיות אתו בכנוס-איירים, בביתו המחכה לכואה. היא נזכרת יפה את הרגע, בו ראתה איתו בפעם הראשונה! הוא היה גר באחד הבתים של הרחוב הראשון, שם היתה רגילה לבקר. ונדמה לה, שרק שבועות מספר עברו מאז. הוא עמד ליד השער, כובעו הסחורד שמוט לו לאחור על ראשו, שערותיו פרוקות על פני חברונוה שלו. ואז התוודעו זה אל זה. ערב ערב היה פוגש אותה ליד החנות ומלווה אותה לביתה. הוא הזמין אותה להצגת "בת הצוענים" ובישבה על ידו במקום שלא הרגלה לו—הרגישה את עצמה כה מאושרת. הוא היה לחוש אחרי מוסיקה והיה גם שר במקצת. חבריות ידעו, כי המה אוהבים זה את זה, וכשהיה שר את שירת הנערה שאהבה מלח—היתה תמיד נרגשת. הוא היה קורא לה אז, בדרך הליצה, פרג השדה.

לראשונה התלחכה סן העובדה שיש לה ידיד; ואחר החלה גם לאהוב אותו. היה מספר לה על אודות ארצות רחוקות. הוא

